

IX COL·LOQUI INTERNACIONAL VERDAGUER

1714. Del conflicte a la història i el mite, la literatura i l'art

Barcelona, Vic i Folgueroles, 6-8 de novembre de 2014

Avec le monde a commencé une guerre qui doit finir avec le monde, [...] celle de l'homme contre la nature, de l'esprit contre la matière, de la liberté contre la fatalité. L'histoire n'est pas autre chose que le récit de cette interminable lutte.

(Jules Michelet, *Introduction à l'histoire universelle*, 1831)

Lo segle n'és de lluita. Lluitau, doncs, oh poetes, / ensems soldats i apòstols.

(Víctor Balaguer, "La nova musa", 1864)

Los botiflers diu que arriben, / mes aixís Déu nos ajud / com de sencer a muntanya / no n'hi entrarà pas un
(Jacint Verdaguer, "Los vigatans", 1866)

Denn das Leben ist die unaufhörliche Relativität der Gegensätze, die Bestimmung des einen durch das andere und des anderen durch das eine, die flutende Bewegtheit, in der jedes Sein nur als ein Bedingtsein bestehen kann. (Puix que la vida és la incessant relativitat dels contraris, la determinació de l'un per l'altre i de l'altre per l'un, la fluïda mobilitat en la qual tot ésser pot subsistir només com a un ésser condicionat).

(Georg Simmel, *Philosophische Kultur*, 1911)

A 300 anys del final de la Guerra de Successió (1702-1714), en el context commemoratiu de l'episodi bèl·lic que polaritza el mite nacional de la derrota en el setge i la caiguda de Barcelona (segons que n'ha parlat Magí Sunyer a *Els mites nacionals catalans* [Vic: Eumo/Societat Verdaguer, 2006]), el IX Col·loqui Internacional Verdaguer convoca a l'exploració de la imaginació literària, dels discursos historiogràfics i de les representacions artístiques que, al llarg del vuit-cents, visibilitzen el conflicte: el tematitzen o l'adopten com a pretext.

Amb records vius i amb rotunds signes a la vista dels fets de 1714, i alhora amb una realitat coetània feta d'hostilitats duradores i d'episodis d'intensa violència civil i social, el segle que coneix la *renaixença* dels catalans en els àmbits socioeconòmic, polític i cultural observa, respecte de la història i de la contemporaneïtat, conflictives actituds contraposades: si la utopia de l'harmonia, l'equilibri, l'ordre, el consens i la integració es manté com a *idée fixe* davant d'unes accelerades dinàmiques de canvi, la funcionalitat de les representacions i de la memòria del conflicte no deixa de veure's reiteradament activada. Naturalment, també com a factor identitari imprescindible de la comunitat imaginada per la Renaixença. Verdaguer mateix serà el poeta de l'idioma i dels cataclismes fundacionals, el poeta de la pau dels humils i el que, el 1883, imaginava la glòria d'una Catalunya agombolada de "les bèl·liques imatges" dels seus herois ("A Barcelona", v. 97). Quant al 1714, Verdaguer era el poeta que evocava una "gran bandera" testimoni de triomfs antics, protectora i ànima, ara, del "créixer" i del "voler" futurs ("La bandera de santa Eulària", III).

Proposem d'organitzar els treballs en les següents seccions:

- I. L'any 1714. Realitat i mite
- II. Memòria i conflicte del passat
- III. Experiències i perspectives contemporànies
- IV. Jacint Verdaguer, amb especial atenció al conflicte en la seva obra

Comitè organitzador: Roger Canadell (UB/UOC), Pere Gabriel (UAB), Enric Gallén (UPF), Ramon Pinyol (UVic), Teresa M. Sala (UB), Magí Sunyer (URV), M. Àngels Verdaguer (UVic).

Organitzen:

Col·laboren:

Projecte FFI2011-26367

Projecte FFI2012-31489

